

— Научихме, че бай Христо ималъ гости. Сътихме се, какви ще сж гоститѣ и . . . дойдохме.

— Помощь ли да искате? — зачуди се хаджи Димитъръ. — Отъ насъ ли ще искате помощь?

— Отъ васъ, господарю? Ние знаемъ, че сте юначни хора и че не правите зло на кроткитѣ турци . . .

— Каква помощь искате? — продължи да разпитва Стефанъ.

Турчинтъ преглътна и се озърна:

— Все ваши хора ли сж тука?

Караджата кимна съ глава:

— Наши!

— Четирима арнаути сж се навъртѣли край нашитѣ кошари за обиръ. Дадохме имъ всичко, каквото можахме, и пакъ не ни оставятъ на мира. Въ бай Христовата кошара не смѣятъ да дойдатъ, защото неговитѣ овчари сж много и съ тояги ще ги избиятъ . . . А отъ насъ, като вземаха паритѣ ни, сега всѣки день ни отвлечатъ по нѣкоя овца . . . Ако ни ограбватъ все така, презъ зимата децата ни отъ гладъ ще измратъ . . . Елате ни помогнете! . . .

Хаджи Димитъръ и Караджата се дръгнаха настрана и тихо започнаха да се съвещаватъ.

— Хаджи, — каза Стефанъ, — нашъ дългъ е да помогнемъ на тѣзи сиромаси. — Какво че сж турци? Нали сж бедняци? То ще рече, че сж добри хора. А ние сме тръгнали да помагаме на всички добряци!

Практичниятъ хаджи Димитъръ помисли малко и рече:

— Правъ си, Стефане. Така е! . . . Ами я си помисли, че има нѣкаква примка? Помисли си, че тѣзи турци ни поведатъ къмъ нѣкакви си арнаути, а ни вмъкнатъ срѣдъ турска потеря? . . . По-добре да запитае бай Христа . . .

Кехаята бѣ подслушалъ последнитѣ думи и се приближи.

— Познавамъ тѣзи турци, хаджи.

Сиромаси. Иматъ стотина овце и съ тѣхъ изхранватъ семействата си . . . Вѣрно е за арнаутитѣ. За тѣзи разбойници и отъ други овчари съмъ чувалъ.

— Тогава да тръгнемъ! — заповѣда хаджията, и момчетата му бързешкомъ се приготвиха.

*

Нощта почти преваляше, когато четата стигна най-гжстото мѣсто на горатѣ. Тамъ бѣше колибата на разбойничтѣ-арнаути.

Турцитѣ, които водѣха хайдутитѣ, спрѣха и страховито посочиха:

— Тамъ, господарю, дето свѣти. Сега навѣрно разбойничитѣ си дѣлятъ плячката, или пиятъ люта ракия . . . Ние да идваме ли съ васъ, или да останемъ тука.

И започнаха да се озѣртатъ изплашени.

Хаджи Димитъръ се засмѣ и шепотомъ имъ отговори:

— Върнете се. Тукъ не е мѣсто за овчари, а за юнаци. Ние, като си свършимъ работата, ще се върнемъ при васъ въ кошарата.

После каза на другаритѣ си:

— Братя, сега да се разберемъ: трима ще завардятъ предъ прозореца. Азъ и Инджето ще влѣземъ презъ вратата. Дишлията и Пехливана ще бждатъ задъ насъ, та да ни дойдатъ на помощь, ако потрѣбва . . . А ти, Стефане, си избери мѣсто, каквото си поискашъ.

Стефанъ се засмѣ тихо:

— Азъ пкъ ще се вмъкна презъ комина. Отъ три мѣста ще ги заградимъ и ще се разправимъ съ тѣхъ. Само да нападнемъ едновременно. Таушанъ, ти ще изкрещишъ като кукумявка. Това ще е знакътъ.

Тѣ се раздѣлиха и започнаха да пълзятъ къмъ колибата. Караджата се покачи на низкия покривъ и погледна презъ широкия отворъ на комина: видѣ само нѣколко тлѣещи вжглени подъ пе-